

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 11 2020, nummers 238 – 255 vrijdag 20 maart 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Wro	9
Bouwbesluit	10
Planschade.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Natuurbescherming.....	12
Waterwet.....	14
Milieu (oud)	15
Sociale zekerheid overig	16
Vreemdelingenrecht.....	17
Regulier.....	17
Vreemdelingenbewaring	18

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 238

MK ABRS, 18-03-2020, 201906012/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Stede Broec, verweerder.

Awb 3:10 e.v.

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Bij hernieuwde besluitvorming na een eerdere beroepsprocedure, zonder hernieuwde toepassing van afdeling 3.4 van de Awb, kunnen geen nieuwe gronden worden aangevoerd. Gelet op het belang van een efficiënte geschilbeslechting alsmede de rechtszekerheid van de andere partijen, kan niet worden aanvaard dat nieuwe beroepsgronden worden aangevoerd die reeds tegen het oorspronkelijke besluit naar voren hadden kunnen worden gebracht, tenzij het nieuwe besluit de partij in een nadeliger positie brengt. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:220](https://www.ecli.nl/rvs/2018/220).

[ECLI:NL:RVS:2020:789](https://www.ecli.nl/rvs/2020/789)

JnB2020, 239

Rechtbank Amsterdam, 20-02-2020 (publ. 18-03-2020), AMS 20/770

Centrale Raad van Toezicht van de Nederlandse Coöperatieve Vereniging van makelaars o.g. en taxateurs in onroerende goederen NVM u.a., (hierna: de Centrale Raad van Toezicht), verweerder.

Awb 1:1

BESTUURSORGAAN. De Centrale Raad van Toezicht is een onafhankelijk, door het Algemeen Bestuur van de Nederlandse Vereniging van Makelaars en Taxateurs in onroerende goederen NVM, ingesteld orgaan dat met tuchtrechtspraak in hoger beroep is belast. De Centrale Raad van Toezicht kan niet als een bestuursorgaan worden aangemerkt. Dit betekent dat de bestuursrechter i.c. niet bevoegd is om van het beroep van eiseres kennis te nemen.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:1012](https://www.ecli.nl/rbams/2020/1012)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 240

MK ABRS, 18-03-2020, 201903909/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heerlen, appelland.

Awb 5:37 lid 1

VERBEURTE EN INVORDERING. De omstandigheid dat i.c. in de last onder dwangsom een relatief lange begunstigingstermijn is gesteld, wijst er weliswaar op dat beëindiging van de overtreding voor het college niet spoedeisend was, maar het ontbreken van spoed betekent niet dat geen

gevolgen mogen worden verbonden aan het niet uitvoeren van de last. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Of het niet tijdig uitvoeren van de last al dan niet negatieve effecten op de veiligheid, gezondheid of op belangen van derden heeft, is op zichzelf niet van belang. Een andersluidend oordeel zou ertoe leiden dat het gezag dat uitgaat van een last onder dwangsom, afhankelijk is van de aard van de overtreding.

Besluit waarbij het college heeft besloten tot invordering van een volgens hem door [wederpartij] verbeurde dwangsom van € 10.000,00. [...]

4. Het college betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat er geen bijzondere omstandigheden zijn om geheel of gedeeltelijk van invordering af te zien. [...]

4.1. Vast staat dat [wederpartij] pas na afloop van de begunstigingstermijn volledig aan de last heeft voldaan en dat daarmee van rechtswege de dwangsom is verbeurd.

Bij een besluit omtrent invordering van een verbeurde dwangsom, dient aan het belang van de invordering een zwaarwegend gewicht te worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Steun voor dit uitgangspunt kan worden gevonden in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:37, eerste lid, van de Awb (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 115). Hierin is vermeld dat een toereikende handhaving vergt dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien.

4.2. Het voldoen aan de last na de begunstigingstermijn, of het gedeeltelijk uitvoeren van de last voor afloop van de begunstigingstermijn, is op zichzelf geen omstandigheid als gevolg waarvan het college van invordering had behoren af te zien (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 augustus 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2698](#)). Het is op zichzelf dus niet van belang of voorafgaand aan de controle op 8 maart 2018 al een deel van de werkzaamheden was uitgevoerd, en of enige tijd later volledig aan de last was voldaan. Ook in samenhang bezien met de andere omstandigheden van het geval, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het college de dwangsom in redelijkheid niet volledig kon invorderen. Daartoe wordt als volgt overwogen.

De omstandigheid dat in de last onder dwangsom een relatief lange begunstigingstermijn is gesteld, wijst er weliswaar op dat beëindiging van de overtreding voor het college niet spoedeisend was, maar het ontbreken van spoed betekent niet dat geen gevolgen mogen worden verbonden aan het niet uitvoeren van de last. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Of het niet tijdig uitvoeren van de last al dan niet negatieve effecten op de veiligheid, gezondheid of op belangen van derden heeft, is op zichzelf niet van belang. Een andersluidend oordeel zou ertoe leiden dat het gezag dat uitgaat van een last onder dwangsom, afhankelijk is van de aard van de overtreding. Dat [wederpartij] volgens de rechtbank zonder meer bereid zou zijn geweest om de last onder dwangsom na te leven, is evenmin van doorslaggevende betekenis. Daargelaten dat onduidelijk is waaruit dit blijkt, levert de enkele bereidheid van de belanghebbende om op enig, zelf gekozen moment de last uit te voeren, geen bijzondere omstandigheid op om van invordering af

te zien. Daarbij komt nog dat de rechtbank onbestreden heeft geoordeeld dat het beroep van [wederpartij] op overmacht niet slaagt, omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij eerst vanwege zijn financiële situatie en vervolgens vanwege de weersomstandigheden niet tijdig uitvoering kon geven aan de last. Het lag op de weg van [wederpartij] om, zodra bleek dat hij de last niet voor afloop van de begunstigingstermijn kon uitvoeren, het college om verlenging daarvan te vragen.

De stelling van [wederpartij] in beroep, zoals onderschreven door de rechtbank, dat er andere panden zijn die evenmin aan redelijke eisen van welstand voldoen en waartegen het college niet handhavend optreedt, leidt ook niet tot het oordeel dat het college had moeten afzien van invordering. Dit beroep op het gelijkheidsbeginsel richt zich in feite tegen de last onder dwangsom, terwijl de rechtbank onbestreden heeft geoordeeld dat er geen reden is om in het kader van het beroep tegen het invorderingsbesluit gronden die zijn gericht tegen het dwangsombesluit alsnog te beoordelen, omdat het dwangsombesluit niet evident onrechtmatig is.

De verwijzing naar de conclusie van staatsraad advocaat-generaal Wattel leidt niet tot een ander oordeel. De door [wederpartij] ingeroepen, en de al door de rechtbank grotendeels verworpen omstandigheden zijn geen bijzondere omstandigheden met een vergelijkbaar gewicht als de omstandigheden die in de conclusie worden besproken en geven, gelet op wat hiervoor is overwogen, op zichzelf noch in onderlinge samenhang bezien aanleiding voor het oordeel dat de invordering gematigd of achterwege gelaten had moeten worden.

4.3. Gelet op al het voorgaande heeft het college geen aanleiding hoeven zien om de invordering te matigen of daarvan geheel af te zien. De Afdeling overweegt verder dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, bij de motivering van het besluit op bezwaar niet is volstaan met een verwijzing naar het algemeen belang bij invordering. In dit besluit is deugdelijk gemotiveerd waarom de door [wederpartij] gestelde omstandigheden niet leiden tot matiging van de invordering of het geheel afzien daarvan. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat het besluit op bezwaar in strijd is met de artikelen 7:12 en 3:4 van de Awb.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:802](#)

JnB2020, 241

ABRS, 18-03-2020, 201903586/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Papendrecht.

Awb 4:94, 4:104, 4:111 lid 1, 5:35

VERBEURTE EN INVORDERING. Uitstel van betaling. I.c. heeft het college in een brief, ondanks dat daarin abusievelijk is verwezen naar artikel 4:49, eerste lid, van de Awb, op rechtmatige wijze uitstel van betaling verleend. Dat deze brief niet naar het juiste woonadres is verstuurd doet daar niet aan af.

[ECLI:NL:RVS:2020:798](#)

JnB2020, 242

MK ABRs, 18-03-2020, 201903587/1/A1

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Awb 4:106, 4:112 lid 1 en 3, 5:35

VERBEURTE EN INVORDERING. Aanmaning. I.c. is gelet op de inhoud van de brief van het college terecht geconcludeerd dat hierin duidelijk is aangegeven dat het een aanmaning betreft. Nu voorts in de brief is aangegeven dat bij niet tijdige betaling de incasso in handen wordt gegeven van een gerechtsdeurwaarder en dat alle kosten voor inning in dat geval voor rekening van [appellante] zullen komen, is voorts terecht geconcludeerd dat hieruit onmiskenbaar volgt dat dwanginvordering zal volgen indien niet tijdig wordt betaald. Dat een onjuiste termijn van 8 dagen is gegeven doet niet af aan het karakter van de aanmaning.

[ECLI:NL:RVS:2020:778](https://ecli.nl/RVS:2020:778)

JnB2020, 243

Voorzieningenrechter ABRS 17-03-2020, 202001393/2/A3

burgemeester van Terneuzen.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Sluiting woning voor drie maanden. In dit geval heeft de burgemeester gelet op de aangetroffen hoeveelheid planten aannemelijk geacht dat deze bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking. De voorzieningenrechter onderschrijft het standpunt van de burgemeester dat de overschrijding van de 5 planten-grens niet gering is, maar acht gelet op de eenduidige verklaringen van [verzoeker] over het veredelingsproces niet onaannemelijk dat hij de planten feitelijk toch voor eigen gebruik kweekte. Daarbij is van belang dat van dealen vanuit de woning of van andere indicaties die wijzen op drugshandel niet is gebleken. De in dit geding voorliggende vraag of er onder deze omstandigheden een bevoegdheid bestond voor de burgemeester om tot sluiting van de woning te beslissen, wordt aan de Afdeling overgelaten.

Alle belangen afwegend, acht de voorzieningenrechter het algemeen belang bij onmiddellijke sluiting van de woning in dit geval minder zwaarwegend dan het belang van [verzoeker] om in de woning te kunnen blijven totdat de Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. De voorzieningenrechter betreft daarbij dat [verzoeker] ter zitting heeft gesteld dat hij in contact staat met een onderzoeksbureau voor cannabis in Leiden teneinde een wetenschappelijke onderbouwing te kunnen aanleveren voor het voor de verdeling benodigde aantal planten. Schorst de tenuitvoerlegging van de besluiten.

[ECLI:NL:RVS:2020:754](https://ecli.nl/RVS:2020:754)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 244

MK ABRS, 18-03-2020, 201900083/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, Stichting Natuurbescherming Zuidoost te Amsterdam, appellanten.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1, aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II: artikel 4 aanhef en onder 11

WABO. BELANGHEBBENDE. RECHTSPERSONEN. Tijdelijke omgevingsvergunning voor evenement en bijbehorende camping in Gaasperpark. In dit geval is geen sprake van een rechtstreeks bij het besluit van 12 mei 2017 betrokken algemeen belang dat de Stichting Natuurbescherming Zuidoost krachtens haar statutaire doelstelling en blijkens haar feitelijke werkzaamheden in het bijzonder behartigt. De Stichting is geen belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb.

[...] tijdelijke omgevingsvergunning [...] voor het evenement "Amsterdam Open Air" op 3 en 4 juni 2017 en voor de bijbehorende camping in het Gaasperpark (recreatiegebied Gaasperplas) te Amsterdam Zuidoost.

5. Het college betoogt in de eerste plaats dat de rechtbank de stichting ten onrechte als belanghebbende heeft aangemerkt bij het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning. [...]

[...] 5.4. De op 12 mei 2017 verleende vergunning maakt een evenement mogelijk in het Gaasperpark. Dit park ligt in het werkgebied van de stichting dat in de statutaire doelomschrijving is vermeld.

De doelstellingen van de stichting voor dit gebied zijn gericht op het behartigen van algemene belangen als bedoeld in artikel 1:2, derde lid, van de Awb. Het standpunt van het college dat de doelstellingen van de stichting zo ruim zijn, dat de stichting alleen daarom al geen belanghebbende is, deelt de Afdeling niet. De doelstellingen gelden voor een concreet afgebakend werkgebied en zijn niet te algemeen geformuleerd. Bij de beoordeling van de belanghebbendheid gaat het echter niet alleen om de doelstellingen uit de statuten, maar zijn - zoals aan het eind van overweging 5.2 is vermeld - ook de feitelijke werkzaamheden van belang. De statuten en de feitelijke werkzaamheden moeten in onderlinge samenhang worden beoordeeld.

Bij de feitelijke werkzaamheden moet acht worden geslagen op de periode voorafgaand aan het indienen van bezwaar (zie onder meer de uitspraak van 21 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3431](#)).

Verder geldt dat het louter in rechte opkomen tegen besluiten als regel niet kan worden aangemerkt als feitelijke werkzaamheden in de zin van artikel 1:2, derde lid, van de Awb. Evenmin kunnen als zodanig worden aangemerkt werkzaamheden die daarmee verband houden, zoals het indienen van zienswijzen over ontwerpbesluiten, het vergaren

van informatie ten behoeve van bestuursrechtelijke procedures en het via de website informeren van derden over aanhangige of afgeronde procedures. Een andere uitleg zou betekenen dat voor de ontvankelijkheid van een bezwaar of beroep van een rechtspersoon, in een geval als hier aan de orde, in zoverre voldoende is dat hij dergelijke rechtsmiddelen pleegt aan te wenden. De uitleg van de criteria van artikel 1:2, derde lid, van de Awb zou er dan op neerkomen dat het beroepsrecht in feite voor een ieder open zou staan (actio popularis). Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 1 oktober 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BF3911](#).

5.5. De stichting is op 2 februari 2016 opgericht. In de uitspraken van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4292](#), en 10 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1139](#), die gaan over omgevingsvergunningen voor eerdere evenementen in het Gaasperpark, heeft de Afdeling geoordeeld dat de stichting in de periode vanaf haar oprichting tot aan de eerste twee weken van 2017 geen relevante feitelijke werkzaamheden heeft verricht ter behartiging van algemene belangen. [...] De Afdeling is in de hiervoor genoemde uitspraken dan ook tot de conclusie gekomen dat de stichting geen belanghebbende was bij de verlening van omgevingsvergunningen voor eerdere evenementen in het Gaasperpark.

5.6. In de zaak die nu voorligt, is het bezwaarschrift ingediend op 15 juni 2017. Daarom moet hier worden beoordeeld of in de periode tussen half januari 2017 en half juni 2017 een relevante wijziging van de feitelijke werkzaamheden van de stichting heeft plaatsgevonden.

Volgens de stichting is dit inderdaad het geval. Zij wijst daarbij op de door haar overgelegde stukken die inzicht geven in haar feitelijke werkzaamheden.

5.7. De stukken waarop de stichting doelt, zijn de stukken die zij heeft ingediend in de bovengenoemde procedures over de eerdere evenementen. Deze stukken gaan grotendeels over werkzaamheden die de stichting in 2016 heeft verricht. De Afdeling heeft die werkzaamheden al meegewogen bij de beoordeling van de belanghebbendheid in de twee bovengenoemde uitspraken en heeft daarbij geoordeeld dat het geen relevante feitelijke werkzaamheden betreft.

Verder gaan de door de stichting bedoelde stukken over werkzaamheden die zij in de tweede helft van 2017 of in 2018 heeft verricht. Daaraan komt geen betekenis toe bij de beoordeling die nu voorligt (zie de eerdergenoemde uitspraak van 21 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3431](#)).

Voor zover het gaat om de periode tussen half januari 2017 en half juni 2017, kan uit de door de stichting bedoelde stukken niet worden afgeleid dat haar feitelijke werkzaamheden in die periode in relevante zin zijn gewijzigd ten opzichte van de eerder door de Afdeling beoordeelde periode. Ook ter zitting heeft de stichting dit niet aannemelijk gemaakt.

5.8. De Afdeling is daarom van oordeel dat geen sprake is van een rechtstreeks bij het besluit van 12 mei 2017 betrokken algemeen belang dat de stichting krachtens haar statutaire doelstelling en blijkens haar feitelijke werkzaamheden in het bijzonder behartigt. Dit betekent dat de stichting geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2 van de Awb bij dat besluit. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:808](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Noord-Holland, 10-03-2020 (publ. 12-03-2020), HAA 19/5146 ([ECLI:NL:RBNHO:2020:1744](#));
- MK en voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 04-03-2020 (publ. 18-03-2020), HAA 18/3432 en 18/3433 ([ECLI:NL:RBNHO:2020:1591](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2020, 245

MK ABRS, 18-03-2020, 201805604/1/R3

raad van de gemeente Kaag en Braassem, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.6

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.16, 3.2.3

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 1

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit)

WRO. VASTSTELLEN BESTEMMINGSPLAN. NIET-ONHERROEPELIJKE OMGEVINGSVERGUNNING. Een niet onherroepelijke omgevingsvergunning vormt een zwaarwegend belang dat de raad moet betrekken bij zijn besluitvorming over het bestemmingsplan. Verwijzing naar ABRS 08-02-2017 [ECLI:NL:RVS:2017:329](#). Dat een omgevingsvergunning nog niet onherroepelijk is, betekent op zichzelf niet dat de raad die vergunning niet in een bestemmingsplan mag inpassen. De raad moet bij de vaststelling van het plan rekening houden met de verleende omgevingsvergunning en afwegen of er uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening redenen zijn om de vergunning al dan niet in het bestemmingsplan in te passen. (r.o. 7.3).

GEURREGELING. Uit de uitspraak van 4 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3394](#), volgt dat het wettelijke stelsel uit de Wabo, het Bor, de Wgv en het Activiteitenbesluit wordt doorkruist als in de planregels in het kader van een aanvraag om een omgevingsvergunning voor bouwen een voorafgaande toetsing aan geurnormen - in dit geval afstandsnormen in verband met geurhinder - wordt voorgeschreven voor veehouderijen die onder de algemene regels uit het Activiteitenbesluit vallen. Ditzelfde geldt naar het oordeel van de Afdeling als in dat kader een voorafgaande toetsing aan die normen wordt voorgeschreven voor landbouwbedrijven waar geen dieren worden gehouden. Voor beide soorten landbouwbedrijven heeft de wetgever in het milieuspoor geen voorafgaande toetsing aan geurnormen voorgeschreven. Uit de uitspraak van 4 november 2015 volgt verder dat sprake is van doorkruising van het hiervoor bedoelde wettelijke stelsel als voor veehouderijen die omgevingsvergunningplichtig zijn voor de activiteit milieu

een voorafgaande toets aan een geurnorm wordt voorgeschreven in het kader van een aanvraag om een omgevingsvergunning voor bouwen. (r.o. 15.3). **GEBRUIKSRECHT BOUWVERGUNNING.** Uit de uitspraak van heden, [ECLI:NL:RVS:2020:755](#), volgt dat na inwerkingtreding van een nieuw planologisch regime waarin bepaald gebruik niet is opgenomen bij de vaststelling van een daarop volgend planologisch regime in beginsel geen doorslaggevende betekenis meer toekomt aan de onherroepelijke bouwvergunning waaruit dat gebruiksrecht voortvloeide. (r.o. 27.2). [ECLI:NL:RVS:2020:817](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bouwbesluit

JnB2020, 246

ABRS, 18-03-2020, 201903586/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Papendrecht.

Bouwbesluit 2012 7.21

BOUWBESLUIT. DWANGSOM. ARTIKEL 7.21. De omstandigheid dat het terrein door de houtopslag als rommelig kan worden ervaren, maakt niet dat daardoor sprake is van zodanige hinder voor personen dat dit een niet-zindelijke staat oplevert, zoals bedoeld in artikel 7.21 van het Bouwbesluit. Verwijzing naar **ABRS 18-09-2019**, [ECLI:NL:RVS:2019:3192](#). In dit geval was het college niet bevoegd om op grond van artikel 7.21 handhavend op te treden.

[ECLI:NL:RVS:2020:798](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 247

MK ABRs, 18-03-2020, 201905242/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zundert.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 4

PLANSCHADE. AANVRAAG. Uitleg van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro. De termijn voor het indienen van een aanvraag om een tegemoetkoming in schade neemt een aanvang op de dag na die waarop de oorzaak van de schade onherroepelijk is geworden.

[Afwijzing] aanvragen van [appellant] en anderen om een tegemoetkoming in planschade [...].

[...] 1. Deze uitspraak gaat over de uitleg van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro.

Ingevolge die bepaling moet een aanvraag voor een tegemoetkoming in schade ten gevolge van een oorzaak als bedoeld in het tweede lid, onder a, b, c, e, f of g, worden ingediend binnen vijf jaar na het moment waarop die oorzaak onherroepelijk is

geworden. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag op welke dag die termijn in dit geval is aangevangen.

[...] 2. [appellant] en anderen zijn eigenaren van woningen in Zundert. Op 13 maart 2018 hebben zij het college verzocht om een tegemoetkoming in de schade die zij hebben geleden door de inwerkingtreding van het bij raadsbesluit van 25 juni 2012 vastgestelde bestemmingsplan Randweg Zundert (hierna: het nieuwe bestemmingsplan). Bij uitspraak van 13 maart 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:BZ4023](#)) heeft de Afdeling, voor zover thans van belang, dat raadsbesluit vernietigd, maar tevens bepaald dat de rechtsgevolgen ervan geheel in stand blijven. [...]

[...] 5.1. Het nieuwe bestemmingsplan is op 13 maart 2013, als gevolg van een uitspraak van de Afdeling op die dag, onherroepelijk geworden. Uit de tekst van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro volgt niet zonder meer dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, die dag de eerste dag van de in die bepaling bedoelde termijn is. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro (Kamerstukken II, 2002/03, 28 916, nr. 3, blz. 65) blijkt dat die termijn is gebaseerd op artikel 3:310 van het BW. De vijfjarige verjaringstermijn van dat artikel kan niet eerder een aanvang nemen dan op de dag na die waarop de schadevordering opeisbaar is geworden. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro valt niet af te leiden dat de wetgever bij planschade aan dat uitgangspunt heeft willen afdoen. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een aanvraag om een tegemoetkoming in schade als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan is aangevangen op 14 maart 2013 en dat de aanvragen van [appellant] en anderen tijdig - op de laatste dag van de termijn - bij het college zijn ingediend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:792](#)

JnB2020, 248

Tussenuitspraak MK ABRS, 18-03-2020, 201902341/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zuidplas.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. In geval van directe planschade mag het overgangsrecht van het bestemmingsplan niet betrokken worden bij de planvergelijking en bij de vaststelling van de omvang van de vermogensschade.

[...] 6. [...] Het geschil tussen partijen ziet op de vraag of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat bij de planvergelijking en waardebepaling van de percelen na inwerkingtreding van de planologische maatregel het overgangsrecht van het nieuwe bestemmingsplan niet betrokken mag worden. [...]

[...] 7.2 [...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, heeft het overgangsrecht bij een bestemmingsplan betrekking op een bestaande situatie die afwijkt van de in het plan opgenomen bestemmingsregeling voor de desbetreffende gronden. De omstandigheid dat deze bestaande situatie niet past binnen deze bestemmingsregeling, betekent dat beoogd wordt om aan deze situatie een einde te maken binnen de planperiode. De overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan zijn daarmee van een andere orde dan de planregels over de toegekende bestemmingen. Om deze reden hanteert de Afdeling als hoofdregel dat de mogelijkheden op grond van de overgangsbepalingen bij een

bestemmingsplan buiten beschouwing gelaten dienen te worden bij een planologische vergelijking (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ4970](#), en de uitspraak van 27 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3980](#)).

Het voorgaande geldt ongeacht of verzocht wordt om een tegemoetkoming in indirecte of directe planschade, zoals ook in de voorgenoemde uitspraak van 27 november 2019 het geval was. De omstandigheid dat de bestaande activiteiten van een aanvrager worden beschermd op grond van het overgangsrecht van het bestemmingsplan, maakt niet dat de overgangsbepalingen in dat geval gelijk moeten worden geacht aan de planregels over de toegekende bestemmingen. Beoogd is immers om het agrarische gebruik binnen afzienbare tijd te beëindigen.

Anders dan het college meent, volgt evenmin uit de door hem genoemde uitspraken dat in geval van directe planschade het overgangsrecht betrokken mag worden bij de planvergelijking. In de bedoelde uitspraken is weliswaar uiteengezet dat de betreffende bestuursorganen een dergelijke beoordeling aan hun besluit ten grondslag hebben gelegd, maar nu daarover tussen partijen geen geschil bestond, is over de aanvaardbaarheid daarvan geen oordeel gegeven. Uit de uitspraken kan dan ook niet worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verzoek om toekenning van directe planschade de mogelijkheid om het bestaande gebruik voort te mogen zetten, betrokken mag worden in de planvergelijking en bij het bepalen van de waarde van de onroerende zaak na inwerkingtreding van de planologische wijziging.

De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat in het aan het bestreden besluit ten grondslag gelegde advies van de SAOZ ten onrechte het overgangsrecht van het bestemmingsplan betrokken is bij de planvergelijking en bij de vaststelling van de omvang van de vermogensschade. Het college heeft het advies daarom ten onrechte aan het besluit ten grondslag gelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:793](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 249

MK ABRS, 18-03-2020, 201808365/1/R2

Stichting Natuurbelang Amsterdamse Waterleidingduinen, te Heemskerk, appellante;
college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Natuurbeschermingswet 1998 19d

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. VERGUNNINGPLICHT. BEHEERPLAN. Natuurvergunning aanpassen mountainbikeroute en aanleggen nieuwe route in Natura 2000-gebied "Schoorlse Duinen". I.c. heeft de rechtbank de Zuidlus (de bestaande mountainbikeroute) terecht aangemerkt als activiteit die in het beheerplan is beschreven, niet zijnde een project met mogelijk significante gevolgen voor de

instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied, als bedoeld in artikel 2.9, eerste lid, van de Wnb.

EXCEPTIEVE TOETS. De stichting kan, nu zij beroep had kunnen instellen tegen het beheerplan in deze procedure de juistheid van het beheerplan niet alsnog ter discussie stellen.

Het voorgaande brengt geen verandering in de bestaande mogelijkheid van exceptieve toetsing van voor beroep vatbare algemeen verbindende voorschriften, zoals de regels in bestemmingsplannen.

[...] 1. Bij het bestreden besluit is de vergunning van 30 oktober 2014 [red: op grond van de Natuurbeschermingswet 1998) voor het wijzigen van de bestaande mountainbikeroute [...] in het Natura 2000-gebied "Schoorlse Duinen" en het voormalige Beschermd Natuurmonument "Schoorlse Duinen" in stand gelaten.

[...] 7. De stichting betoogt dat de rechtbank ten onrechte de Zuidlus - de bestaande mountainbikeroute - beschouwt als activiteit die in het beheerplan is beschreven. Hierdoor heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat op grond van artikel 2.9, eerste lid, van de Wnb geen vergunningplicht bestaat voor de Zuidlus [...]. [...]

8. Artikel 2.9, eerste lid, van de Wnb luidde ten tijde van belang: "[...]"

9. Het voorgaande betekent, vertaald naar deze zaak, dat het verbod uit artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, zoals dit luidde tot en met 31 december 2019, om (kort gezegd) zonder vergunning activiteiten die de kwaliteit van de natuurlijke habitats of de habitats van soorten in een Natura 2000-gebied kunnen verslechteren niet geldt voor de Zuidlus van de mountainbikeroute in Schoorlse duinen als aan de volgende voorwaarden is voldaan:

1. In het beheerplan moet de mountainbikeroute zijn beschreven en (het gebruik van) deze route moet overeenkomstig deze beschrijving worden uitgevoerd.

2. Het beheerplan moet zijn vastgesteld door het bestuursorgaan dat ook bevoegd is om een benodigde vergunning te verlenen.

3a. Als (het gebruik van) de route een project is dat significante gevolgen kan hebben voor het Natura 2000-gebied dan moet een passende beoordeling zijn verricht.

3b. Als (het gebruik van) de route niet een project is dat significante gevolgen kan hebben voor het Natura 2000-gebied ("een andere handeling is" of een project is dat wel verslechterend kan zijn, maar niet significant) dan moet rekening zijn gehouden met de mogelijke gevolgen voor dit gebied. [...]

11.1 [...] De Afdeling stelt vast dat het gebruik van de Zuidlus conform de vergunning overeenkomt met de beschrijving van de route in het beheerplan. Daarmee is voldaan aan de eerste voorwaarde die staat genoemd onder 9.

Gelet op deze voorwaarde is het niet van belang of de aanleg van deze route in het verleden al dan niet is vergund.

11.2. Het college is het bevoegd gezag voor de vergunning en heeft het beheerplan vastgesteld. Daarmee is voldaan aan de tweede voorwaarde die staat genoemd onder 9.

11.3. Tot slot is ten behoeve van het beheerplan geoordeeld dat (het gebruik van) de Zuidlus geen negatief gevolg heeft voor het Natura 2000-gebied. De Zuidlus is daarmee gekarakteriseerd als activiteit die geen significante gevolgen kan hebben voor het gebied, zodat een passende beoordeling niet is vereist. In deze beoordeling is rekening gehouden

met de mogelijke gevolgen voor het gebied. Daarnaast zijn aan de vergunning voorschriften opgenomen om te voorkomen dat uitslijting en erosie optreedt van de route.

De Afdeling is daarom van oordeel dat de Zuidlus voldoet aan de derde voorwaarde (3b) die staat genoemd onder 9. [...]

12.1 Het beheerplan, met de beoordeling van de Zuidlus die hiervoor gemaakt is, ligt niet voor in deze zaak en is in rechte onaantastbaar. De Afdeling beschouwt deze beroepsgrond van de stichting als een verzoek om desondanks de juistheid van het beheerplan in deze procedure te toetsen (de zogenoemde exceptieve toetsing).

Over de mogelijkheid om het beheerplan te toetsen overweegt de Afdeling dat tegen dit onderdeel van het beheerplan - dat een besluit van algemene strekking is, maar geen algemeen verbindend voorschrift - beroep open stond (met inachtneming van artikel 8.1, tweede lid, van de Wnb) en dat dit voor de stichting als belanghebbende ook het geval was. Zoals de stichting erkent, heeft zij geen beroep ingesteld tegen het beheerplan. De stichting stelt weliswaar dat haar redelijkerwijs niet verweten kon worden dat zij niet is opgekomen tegen het beheerplan, omdat het college haar vanwege de lopende procedure over de mountainbikeroute op de hoogte had moeten stellen van opname van die route in het beheerplan, maar de Afdeling volgt dat betoog niet. Het beheerplan is immers vastgesteld en bekendgemaakt op de wettelijk voorgeschreven wijze. Dat is ook niet in geschil. In de publicatie van de kennisgeving van het besluit is de juiste rechtsmiddelenclausule opgenomen. Van bijzondere omstandigheden die het niet instellen van beroep rechtvaardigen is niet gebleken.

De stichting kan, nu zij beroep had kunnen instellen tegen het beheerplan in deze procedure de juistheid van het beheerplan niet alsnog ter discussie stellen. Niet is gebleken dat dit oordeel strijd oplevert met de beginselen van gelijkwaardigheid, doeltreffendheid en effectieve rechtsbescherming die voortvloeien uit het EU-recht.

Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 24 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3491](#), onder 3.7 en 2 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2014:2435](#), onder 4.4). Het voorgaande brengt geen verandering in de bestaande mogelijkheid van exceptieve toetsing van voor beroep vatbare algemeen verbindende voorschriften, zoals de regels in bestemmingsplannen.

13. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht de Zuidlus aangemerkt als activiteit die in het beheerplan is beschreven, niet zijnde een project met mogelijk significante gevolgen voor de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied, als bedoeld in artikel 2.9, eerste lid, van de Wnb. Gelet hierop faalt het betoog van de stichting dat ten onrechte geen passende beoordeling is gemaakt voor de Zuidlus. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:803](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Voorzienenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 02-03-2020 (publ. 12-03-2020), SHE 20/390 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:1292](https://ecli.nl/RBOBR:2020:1292));
- Voorzienenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 02-03-2020 (publ. 13-03-2020), SHE 20/585 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:1294](https://ecli.nl/RBOBR:2020:1294)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Milieu (oud)

JnB2020, 250

MK ABRS, 18-03-2020, 201902269/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nieuwkoop, verweerder.

Wet milieubeheer (oud) 8.4 lid 1

WET MILIEUBEHEER. I.c. heeft het college gezondheidsrisico's en risico's van endotoxinen in voldoende mate betrokken bij de m.e.r.-beoordeling.

Besluit waarbij het college aan [vergunninghouder] een revisievergunning als bedoeld in artikel 8.4, eerste lid, van de Wet milieubeheer (oud) heeft verleend voor een schapen- en rundveehouderij. [...]

M.e.r.-beoordeling

3. [appellant] [...] stelt dat ten onrechte geen beoordeling heeft plaatsgevonden van de risico's vanwege endotoxines naar de omgeving en gezondheidsrisico's ten gevolge van het in werking zijn van de inrichting. [...]

3.2. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](https://ecli.nl/RVS:2018:2395), heeft uiteengezet, bestaat zowel wat betreft de voor blootstelling aan endotoxinen te hanteren advieswaarden, als de wijze waarop kan worden berekend welke concentratie endotoxinen zal worden veroorzaakt door een veehouderij, thans nog een aanzienlijk aantal vragen waarvoor verder wetenschappelijk onderzoek is vereist. Dit laat evenwel onverlet dat een bestuursorgaan bij zijn besluitvorming over een inrichting mede de gevolgen van emissies van endotoxinen betreft. Het is aan het bestuursorgaan om te bepalen op welke wijze dat gebeurt.

Het college heeft in de m.e.r.-beoordeling gesteld dat, gezien de laatste wetenschappelijke onderzoeken met betrekking tot veehouderijen en volksgezondheid en het feit dat in de aangevraagde situatie aan de geurnormen en grenswaarden voor zwevende deeltjes wordt voldaan, er geen sprake is van onaanvaardbare risico's voor de gezondheid van omwonenden. In dit verband merkt het college op dat het bedrijf hygiënemaatregelen moet treffen om dierziekten te voorkomen.

[appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat het college zich ten onrechte op het hiervoor vermelde standpunt heeft gesteld. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college gezondheidsrisico's en risico's van endotoxinen in voldoende mate betrokken bij de m.e.r.-beoordeling. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:801](https://ecli.nl/RVS:2020:801)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 251

MK CRvB, 18-03-2020, 18/2952 WMO15, 19/24 WMO15

WMO 2015

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

WMO 2015. Vreemdelingen zoals appellanten kunnen geen aanspraak maken op een maatwerkvoorziening beschermd wonen op grond van de Wmo 2015.

Raad: 4.1. Niet in geschil is dat appellanten geen vreemdelingen zijn als bedoeld in artikel 1.2.2, eerste lid, van de Wmo 2015 en ook niet op grond van artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 met een Nederlander gelijkgesteld zijn. Zij komen daarom niet in aanmerking voor een maatwerkvoorziening beschermd wonen op grond van de Wmo 2015.

4.2. De Raad verwijst verder naar zijn uitspraak van 22 februari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1](#), waarin in rechtsoverweging 4.1 in herinnering is geroepen dat de Raad steeds heeft geoordeeld dat indien er ten aanzien van vreemdelingen een positieve verplichting bestaat recht te doen aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), deze primair berust op het bestuursorgaan dat belast is, of de bestuursorganen die belast zijn met de uitvoering van wettelijk geregelde voorzieningen voor vreemdelingen. Dit uitgangspunt is onder meer neergelegd in de uitspraken van de Raad van 19 april 2010, [ECLI:NL:CRVB:2010:BM0956](#), en van 22 november 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BU6844](#).

4.3. Uit rechtsoverweging 4.9 van voornoemde uitspraak van 22 februari 2017 volgt verder dat de opvangvoorzieningen voor vreemdelingen, zoals appellanten, onder verantwoordelijkheid van de centrale overheid (de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid) vallen en dat met deze tot het vreemdelingenrecht behorende voorzieningen een toereikende invulling moet worden gegeven aan het verdragsrecht. Het is in hoger beroep uiteindelijk aan de Afdeling om over de uitvoering hiervan te oordelen.

4.4. De Afdeling heeft in de uitspraak van 30 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3281](#), beoordeeld of de artikelen 3 en 8 van het EVRM ertoe kunnen leiden dat de staatssecretaris vanwege medische problemen niet met het aanbod in een VBL kan volstaan. De Afdeling heeft, onder verwijzing naar de beslissing van het EHRM van 5 juli 2016, Hunde tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:2016:0705DEC001793116](#), overwogen dat de Nederlandse autoriteiten met ondersteuning door de VBL en de zogeheten gemeentelijke Bed-, Bad- en Broodvoorzieningen niet tekort zijn geschoten in hun verplichtingen onder artikel 3 van het EVRM. Toetsing aan artikel 8 van het EVRM leidt de Afdeling niet tot een andere uitkomst. Medisch noodzakelijke zorg kan de vreemdeling bij de huisarts bij de VBL verkrijgen en als een specifieke behandeling niet binnen de VBL kan worden aangeboden kan de vreemdeling worden doorverwezen naar een andere zorgaanbieder. Een vrijheidsbeperkende maatregel die wordt opgelegd bij de VBL staat niet in de weg aan de toegang tot een zorgaanbieder.

4.5. Ten aanzien van appellant 1 heeft de Afdeling in zijn uitspraak van 8 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3364](#) in gelijke zin beslist onder verwijzing naar de hiervoor genoemde uitspraak van 30 september 2019.

4.6. De Raad ziet in hetgeen hiervoor onder 4.4 en 4.5 is weergegeven, bevestigt hetgeen hiervoor onder 4.2 en 4.3 is overwogen.

4.7. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat vreemdelingen zoals appellanten geen aanspraak kunnen maken op een maatwerkvoorziening beschermd wonen op grond van de Wmo 2015. De aangevallen uitspraken dienen te worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:688](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 252

Rechtbank Den Haag, 27-01-2020 (publ. 19-03-2020), AWB 19/1320

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 54 lid 2, 55a lid 1

Vb 2000 4.44a lid2

Voorschrift Vreemdelingen 2000 4.17 lid 1, 4.25 a

REGULIER. Overtreding informatieplicht. Eiser is een boete opgelegd voor het niet-tijdig melden van het einde van de relatie met de vreemdeling. Verweerder mag een boete opleggen als de beëindiging van de relatie niet op tijd wordt gemeld.

Bestendige bestuurspraktijk

7. Eiser heeft ter zitting betoogd dat verweerder jarenlang geen bestuurlijke boetes heeft opgelegd in vergelijkbare zaken en er een bestendige bestuurspraktijk is waar handhaving achterwege blijft. Verweerder heeft betoogd dat hij enkele tientallen boetes heeft opgelegd, wat volgt uit het rapport 'Tussen handhaven en dienstverlenen' (bijlage bij Kamerstukken II 2017/18, 19637, 2353) waar verweerder naar heeft verwezen in zijn brief van 16 juli 2018.

7.1. De rechtbank is van oordeel dat de enkele omstandigheid dat verweerder in andere gevallen niet is overgegaan tot handhaving onvoldoende is voor het oordeel dat het gerechtvaardigde vertrouwen is gewekt dat verweerder niet handhavend zou optreden. Verweerder voert een handhavingsbeleid en heeft boetes opgelegd blijkens het rapport waar verweerder naar verwijst en de evaluatie van de Wet modern migratiebeleid (bijlage bij Kamerstukken II 2019/20, 30573, 178). Niet is gebleken van een bestendige bestuurspraktijk om overtredingen te gedogen of om handhaving achterwege te laten.

Overtreding van de informatieplicht

8. De rechtbank stelt vast dat de relatie van eiser is verbroken op 1 mei 2017 en eiser binnen vier weken, uiterlijk op 28 mei 2017, hiervan melding had moeten doen. Nu verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat de verhuizing van de locatie Rijswijk in gang is gezet op 17 juni 2017, volgt de rechtbank het betoog van eiser ter zitting dat hij tijdig een melding heeft gedaan aldaar niet. Op de uiterste datum om aan de informatieplicht te voldoen, was de verhuizing immers nog niet in gang gezet. De rechtbank overweegt

hierbij dat de stelling van eiser niet verklaart waarom hij op 10 april 2018 de onderhavige melding heeft gedaan – wat zou betekenen dat hij een herhaalde melding zou hebben gedaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1003](https://ecli.nl/RBDHA:2020:1003)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 253

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 10-03-2020 (publ. 16-03-2020), NL20.5038

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 28 lid 3

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. OVERDRACHT NAAR ITALIE. CORONAVIRUS. Tegen de achtergrond van de recente verdere verspreiding van het coronavirus in Italië en de gisteren door Italië aangekondigde verdere beperkingen, is de rechtbank van oordeel dat thans onvoldoende zicht op overdracht bestaat binnen de resterende termijn. Daarbij betreft de rechtbank dat de bewaring thans al ruim drie weken duurt en dat verweerder heeft toegelicht dat ten aanzien van Italië een week vooraankondigingstermijn voor feitelijke overdracht geldt.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2291](https://ecli.nl/RBDHA:2020:2291)

JnB2020, 254

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 13-03-2020 (publ. 18-03-2020), NL20.5233

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. OVERDRACHT NAAR ITALIE. CORONAVIRUS. Nu verweerder ter zitting heeft aangegeven dat Dublinclaimanten tijdelijk niet worden overgedragen aan Italië vanwege het coronavirus, is naar het oordeel van de rechtbank sprake van een tijdelijke belemmering. Het zicht op verwijdering binnen een redelijke termijn ontbreekt op dit moment niet. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat de tijdelijke belemmering tot gevolg heeft dat hij niet tijdig kan worden overgedragen. De enkele stelling dat niet is gebleken dat er op korte termijn een oplossing zal worden gevonden, maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2384](https://ecli.nl/RBDHA:2020:2384)

JnB2020, 255

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 18-03-2020, NL20.6117 en NL20.6214

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. UITZETTING NAAR ALGERIJE. CORONAVIRUS. In wat eiser aanvoert, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat zicht op uitzetting binnen redelijke termijn ontbreekt. Uit de door eiser genoemde informatie dat van de 140 lp aanvragen tot en met april 2019 er 7 daadwerkelijk zijn verstrekt volgt niet dat zicht op uitzetting naar Algerije ontbreekt. Dat de maatregelen tegen het coronavirus ertoe leiden dat uitzettingen naar Algerije niet kunnen plaatsvinden heeft eiser niet onderbouwd, bijvoorbeeld met gegevens over geannuleerde vluchten. Verder heeft verweerder terecht in algemene zin gesteld dat eventuele vliegbeperkingen vanwege het coronavirus van beperkte duur zullen zijn en om die reden enkel een tijdelijk beletsel vormen voor uitzetting naar Algerije. Ook hierom ontbreekt het zicht op uitzetting naar Algerije binnen redelijke termijn niet, te meer nu er nog geen (vervangend) reisdocument voor eiser beschikbaar is en het boeken van een vlucht dus nog niet aan de orde is.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2386](https://ecli.nl/RBDHA:2020:2386)

[Naar inhoudsopgave](#)